

Η ΑΜΠΕΛΟΣ ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΑΥΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθευται της Α. Μ. του Βασιλέως των Έλλήνων
της Α. Β. Γ. του Διαδόχου
και της Α. Μ. του Βασιλέως της Σερβίας

Το μόνον προϊόν του είδους του το χαίρον παγκόσμιον φήμην, απόδειξις άψευδής τα 7 Βασιλικά παράσημα και τιμητικά διακρίσεις 7 και τα 35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

και τελευταίως το αυτ. παράσημον 'Οσμανιέ δ' τάξεω Γενικόν Γραφείον δι' όλην την Τουρκίαν
9—'Εν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατά—9

επὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου και πληρεξουσίου
κ. ΣΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἑκτακτος ὑπόληψις, ἥς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνόν προϊόν τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐργοστασίου τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΓΑΞΑ

παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι και τὰ ὀνόματά των και ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξάδες. Ἐπειδὴ δὲ ἀνεφάνησαν συνουθιλεύματα (δῆθεν τῶν κονιακ) ψευτομεταξάδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητήσῃν τὴν ἐναντι φιάλην με ταινίαν φέρουσαν πιστοποίησιν τουρκιστί, ἑλληνιστί και γαλλιστί, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημικοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ ὡς και τὰς σφραγίδας και τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία ἔρχεται ἀνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον και εἶναι τριγυρισμένη με ἑτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἐναντι φιάλης
και ἐπιστᾶτε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.

Συνεστῶμεν θερμῶς τὸ ἀνωθι προῖόν εἰς τὰς οἰκογενείας.

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ

Ἐν Κων)πόλει 30 Ἰουνίου 1904

ΑΡΙΘ. 8

ΒΟΛΠΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜ'ΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΤΗ. ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ. ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἐν τῇ ἑλλ. φιλ. συλλόγῳ Καλλιτεχνικῇ Ἐκθεσίς. — Μία κεφαλή Παρθένου, διήγημα (ὑπὸ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ). — Ἡ λύπη μου, ποίημα (ὑπὸ ΕΛΕΝΗΣ ΣΒΟΡΩΝΟΥ). — Περὶ παιδικῆς ἡλικίας (ὑπὸ Ν. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ ἱατροῦ). — Κῆρυξ ζωῆ, ποίημα (ὑπὸ ΣΤΕΦ. ΜΥΡΩΜΕΝΟΥ). — τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου, διήγ. Γ. Γρηγοῖς Κορρέ (ὑπὸ Κ. Α·Ι ΒΑΖΙΛΟΥ). — Αἱ ἐξετάσεις ὑπὸ Γ. ΚΑΡΑΤΖΑ). — Δύο γυναῖκες, μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ (ὑπὸ Κ. ΦΩΤΙΑΔΟΥ). — Εἰς ἀγαπῶσάν με κόρην, ποίημα (ὑπὸ ΛΑΥΟΣ). — Ποικίλα — Πνευματικῆ κινήσεις. — Εὐτράπελα. — Ἐπιστολικὸς φάκελλος

Διευθύνται { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΓΙΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Γ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Γαλατᾶ Κορυδοῦ-Χάν ἀρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαετής επιτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και **ΕΦΑΡΜΟΓΗ** τεχνητών οδόντων μετ' άπαραμίλλου επιτυχίας, κατά τὰ νεώτερα, τελειότερα και ασφαλέστερα συστήματα.—**ΘΕΡΑΠΕΙΑ** ριζινη των πασχόντων οδόντων εϋλων δυσσομίας και οϊουδήποτε νοσήματος του στόματος.—**ΕΚΡΙΣΙΣ** των σεσηπτότων οδόντων εις ριζών άνευ του παραμικρού πόνου, διά της χρήσεως άνωδύνου υγρού.—**ΔΕΧΕΤΑΙ** καθ' έκάστην και τὸ έν Νεοχωρίω του Βοσπόρου οδοντοατρείόν του. Τήν Δευτέραν και Πέμπτην από τας 7—11 τουρκιστί, έν τῷ φαρμακείῳ του κ. Άνδρέα Μυριδου οδός Ουζούν Τσαρση Μπασή, άρ. 307—309

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

βραβευθέν έν τῇ διεθνεί εκθέσει Αθηνών υπό τήν προστασίαν τῆς **Α. Ρ.** τῆς πριγκιπισσῆς Σοφίας

Άπαντες γνωρίζομεν ποσον τὰ εις νεάζοντα χροίεντα πρόσωπα παραγόμενα εξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τήν φυσικήν τρυφερότητα του προσώπου. Οί νέοι και πρό πάντων και νέοι, περί πολλοῦ ποιουνται τήν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος του σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτήν ὅσον φροντίζουν και δια τήν σωματικήν ευεξίαν. Και αληθῶς, αν και τὸ ἔγειν πρόσωπον ὡραϊον και σῶμα τρυφερόν είναι ὁῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ὁμως δια τήν διαφύλαξιν και προαγωγήν τῆς ὡραιότητος είναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και υγιεινῆς ἀνάγκη. Ἡ μαλακή και τρυφερά ἐπιδερμὶς του προσώπου, ἐκτιθεμένη εις τὰ ὀριμέα φύχη, τὰς χιόνιας και τούς άνέμους του χειμῶνος, εις τήν φλογεράν θερμοκρασίαν και κόνιν του θερους και εις ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνυται, προσλαμβάνει ἰσχροον χρώμα και θέαν ἔρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάσταση ἐκτός τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος του προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἰτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εις ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν και ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὀρυζοκόνοις διὰ τήν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθῶς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις είναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκευάσμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάτης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαλείφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν του προσώπου. Ἰδού λοιπόν τὸ «**Δερμόφιλον**», ἔργον περιφανῆς τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκούς παρτηρήσεως και ἐξετάσεως, είναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάτας τὰς προρρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαμίλλον του το φαρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγόμενας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ εξανθήματα και τὰς φλογώσεις του προσώπου και τὰς κηλιδας τὰς παρατρυμενάς ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων του προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εις τήν ἐπιδερμίδα και χρώμα ὡραϊον, διαφανῆς, ἔχον τήν φυσικήν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «**Δερμόφιλον**» κατέχει και εὐωδίαν λίαν εὐάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, είναι κατάλληλον και διὰ διαρκὴ χρήση. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ εξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδηματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλείφεται διὰ σπόγγου ἡ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράρισμα του προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὕδατων τῆς «**Κολωνίας**», αἰτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρά καθαρὸν οἶνόπνευμα, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις είναι προτιμότερα ἡ χρῆσις του «**Δερμοφίλου**», ὅπερ, ἐκτός τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τήν ἐξάλειψιν τῶν κηλιδων, και του μελαψοῦ χρώματος του παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεὶ τὸ «**Δερμόφιλον**» διὰ τουλπανίου ἐλαρῶς τριβόμενον ἐπὶ του προσώπου. Ὅταν διαρκῶς καμνη τις χρῆσιν του «**Δερμοφίλου**» ἀρκεὶ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμιξεῖς οὗο κοχλιαρίων του καρῆ ἐκ του «**Δερμοφίλου**» ἐντός ἡμίσεως ποτηρίου ὕδατος παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τούς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα του «**Δερμοφίλου**» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἑκάστην πρῶην είναι προτιμότερον ὄλων τῶν οδοντοκόνων και οδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: **Φαρμακείον «ΧΑΜΗΗ»** ἐν Πόλει οδός Βεζιρετιλιέρ, και ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιου Ἰωσήφ «**ΥΣΣΑΡ**», οδός Τουνελ ἀριθ. 32

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ

Ἐν Κων) πόλει 30 Ἰουνίου 1904

ΑΡΙΘ. 8

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

- Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
- Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις , 60
- Ἐν τῇ ξένη, φραγ. χρ. 15
- Ἐξάμνηοι κατ' ἀναλογίαν.

ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληροῦνται ἐπὶ ἀποδείξει φεροῦσῃ τὴν σφραγίδα του φύλλου και τὴν ὑπογραφήν του ἑτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληροῦμαι και αἰτίσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ἄκρατῶν τὸ πρῶτον ἢ ἄλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθυνταί: **ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ** και **ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ**

«Ὅν παντοῦ τὰς Χάριτας ταῖς Μούσαις συγκαταμηνῆς, ἠδίστακ συζυγίαν.» Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. Στ. 673—5

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ θέλοντες νὰ μᾶς ἐπιστρέψωσιν ἀγγελίας τῶν «**Παπύρων**», ὅπως εὐαρεστῶ θῶσιν ἀπιστεύωσιν τὴν εὐγενῆ ταύτην ὄφρα-τίδα.

Ἡ Ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Σύλλογῳ: ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Τούτου ἐξόχως ἤρесе ποταμὸς με κυκνῶ ὄρῃ. Ἐπίσης καλὰ ἔργα ἐκθέτει ὁ Munibbey, ὦν τὸ ὠραιότερον είναι παραπήγματα θαλασσιῶν λουτρῶν εις γλαυκοπράσινα κύματα, ὁ Sami bey ἐκθέτων μεταξύ ἄλλων καλῶν και ὡραίων ἀποψιν σεληναίας νυκτός και τεμάχιον nature morte, (aquarelle gouchée) ἐπιτυχέστατον, ὁ Moustafa Helmi Bey, ἐκθέτων πολλαὶ και ὡραία τοπεῖα, μεταξύ τῶν ὀποίων ὑπερέχει θέα τῶν Γλυκῶν ὕδατων τῆς Ἀσίας ἐν πανσελήνῳ, ὁ Halil bey ἐκθέτων πολλαὶ χαριέστατα καλλιτεχνήματα, κ. Ali Riza ἐφίνθη: κάλλιστα ζωγραφήματα ἐπὶ σηρικῶ.

Ἐκ τῶν Ἑυρωπαϊῶν ἐκθετῶν, τὸν πρῶτον λόγον δέον ν' ἀπονεύωμεν εις τὸν κ. Warnia Z. καλλιτέχνην δυνάμειος και ἀληθοῦς ἀξίας. Καὶ πρῶτον σταματᾷ τὸ βῆμα του παρατηρητοῦ και ἐκλύει τὴν ἔρασιν εἰκῶν μεγέθους ἑνός μέτρου περιῖπου ἐπιγραφομένη Finis vanitatum και συμβολίζουσα κατὰ τρόπον ἐμποιούντα ἐντύπωσιν ἐπὶ τῆς φαντασίας τὴν φιλοσοφικὴν ἀντίληψιν του τέλου αὐτῆς, του μοιραίου τέλους δηλαδὴ τῶν ἀνθρωπίνων ματαιότητων.

Ἐπὶ φαλακρῆς και ἐρήμου καμπυλότητος τῆς

γῆνης σφαίρας παρίσταται ὀλοσωμος γέρον γυμνός με ἀργυρῶν τὴν κόμην, ἀτενίζων ἐν κατανύξει πρὸς τὸν ὄριζοντα, ὅπου διαφκίνεται, χωρὶς ὁμως νὰ διαγράφηται ἡ δύσις του ἡλίου. Πρὸ τῶν ποδῶν του κατακείνεται ἐγκαταλελειμμένα πλέον ὑπ' αὐτοῦ τὰ κυριώτερα σύμβολα τῆς βιωτικῆς του ἀνθρώπου δράσεως, ἤτοι τῆς βιοτεχνίας, του ἐμπορίου, τῆς ἐπιστήμης, τῆς τέχνης, παντός τέλος, ὅ,τι ἀπησχόλησε πυρετωδῶς τὸν πολυμέριμον βίον του τῆς μὲν δραστηρίου ἀνδρός, νῦν δὲ ἀπέλιδος γέροντος, βλίνοντος πρὸς τὸν τάφον και ἀρικομένου εις τὴν λῆξιν του σταδίου του, τουθ' ὅπερ συμβολίζει ἡ στάσις αὐτοῦ ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου φαίνεται λήγουσα ἡ κυρτότης τῆς σφαίρας. Ταῦτα πάντα ἔληξαν πλέον δι' αὐτόν. Ἄλλ' ἐκεῖ ὅπου ὁ γέρον προσβλέπει ἐμμόνως, γλυκεῖα κρηγορία ἀντέλλει δι' αὐτὸν ἐκ του οὐρκνοῦ. Ἀκτινες ἐκ λευκοῦ φωτός, ἀμνηρῶς και ὡς ὑπὸ τὸν αἰθέριον πέπλον τῶν νεφελῶν διατυπόμεναι, σχίζουσι τὴν ἐπιπλέουσιν ὡχρορεγῆ ὀμίχλην τῆς δύσεως διὰ λευκάζοντος γλυκευτάτου φωτός, ὅπερ ἐπαργυροῦ θεσπεσίως τὸ σύννον μέτωπον και τὴν λευκὴν του γέροντος κόμην δι' ἀνταυγείας ἀληθῶς φωτεινῆς, ἣν θαυμασίως πράγματι ἀπεικόνισεν ὁ ζωγράφος και ἦτις ὄντως ἐπιγείει ἀπαλῶς τὸ ρεμβῶδες σέλας παρηγοῦρου ἐλπίδος ἐπὶ τὴν ὄλην πένθιμον τῆς εἰκῆνος ἀποψιν. Ἡ εἰκὼν είναι ἐν γένει λαμπρά και δυνατὴ και τοι οὐχὶ ὀλως πρωτοτύπου σὺληψίως. Τολμῶμεν μόνον νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι δὲν ἐπρεπεν ἴσως νὰ ἐκλέξη τόσῳ τραχέως μελάχρουν τὸ πρῶτυπον αὐτοῦ, και ὅτι ἴσως θὰ ἦτο καλὸν νὰ δώσῃ μείζονα ἔκτασιν εις τὸν πίνακα, Ἐξόχος προσωπογραφία του αὐτοῦ είναι μορφή νεοῦ κρατοῦντος σιγᾶρον εις τὰ χεῖλη με τὸν τί-

τλον Jean, μορφή γλυκυτάτη γαλανοφθάλμου και πιόφορου κυρίας με τόν δάκτυλον εις τὰ χεῖλη ἐπιγραφόμενη Silence, ἡ προσωπογραφία τοῦ κ. X, ὁ Boghos, ὁ Σολομών και ἄλλα. ἔτινα δι' ἔλλειψιν χρόνου και χώρου παραλείπομεν, παρερχόμενοι τὰ ἐκθέματα τοῦ κ. Warnia πλήρεις ἐντυπώσεων ἀνεξλείπτων.

Πολλά ἔργα ἐκθέτει ὁ κ. L.de Mango, ὧν τινα ὠραία, καίτοι τὰ κλειστά δὲν τηροῦν ὅλους τοὺς ὅρους τῆς προοπτικῆς. Πολλὰ ἐπιτοπια ἀπόψεις εἶναι λίαν χαρίεσαι ὡς και ἄλλων πόλεων κα τοπειῶν τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ κ. Comte Calix ἐκθέτει λεπτοτάτη τέχνη ζωγραφήματα διὰ ποικιλτικῆς (peinture par l'aiguille). Ὁ Sir Sandison παρουσιάζει ὁ ἡ β ὠ και ἔργα, ὧν τὸ κάλλιστον ὄρα; κυνῶν ζωρότατα ἀπεικονισμένη, ὁ δὲ κ. Beaugé ἀξιομαχίαι; τῆς ἐνταῦθα ναυλοχουσίας γαλλικῆς φυλακίδος Vautour, pastel ἀξίον λόγου.

Τὰ ὑποπερίπου τὰ κυριώτερα τῶν συγκροτούντων τὴν Ἐκθεσιν καλλιτεχνικάτων, ἐν δὲ τινα διαφευγῶσιν ἡμῶν, αἰτοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν ἐκθετῶν αὐτῶν. Ἡμεῖς δὲ συγχαιρόντες ἀπὸ καρδίας ὅλους τοὺς τοὺς εὐγενεῖς τῆς τέχνης θεραποντας, οἵτινες ὅμοι κατὰ τὸ μάλλον και ἦ-τον ἐπέδειξαν ἐπιτυχίαν, εὐχόμεθα ὅπως και ἄλλοτε και δὴ προσεγῶς και πλέον ἢ ἔπαξ ἐν τῷ μέλλοντι και τῶν αὐτῶν ἔργα και ἄλλων πολυαριθμοτέρων ἔτι, ἰδίᾳ δὲ ὁμογενῶν, οἵτινες τὴν ἔχουσιν ἀναγκαῖαν ἐνθαρρύνσεως, ἴδωμεν συγκεκεντρωμένα και πάλιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν ζωρῶ καλλιτεχνικῇ ἀμίλλῃ, ἢν τίς εἶδεν ἂν δὲν κυροφῆ τὸ μέλλον τῆς ἡμετέρας κοινωνίας.

Mme B D'ALTENHEYM

ΜΙΑ ΚΕΦΑΛΗ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Ἡ Λουδμίλλα ἀφῆρεσε τὸν πέπλον τῆς κατακλιθῆ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, πεοιτετυλιγμένη ἐντὸς μεγάλου σαβάνου· εἰ βραχιόνες τῆς ἦσαν γυμνοὶ και ἐκτὸς τοῦ σαβάνου, ἡ κόμη τῆς ἔπιπτε σεμνῇ ἐπὶ τῶν γυμνῶν τῆς βραχιόνων, και παρῆχε τὴν αἰδή-

μονα σιάν τῆς, ἐπὶ τῆς ἀλγείης τῶν ὠραιότητος. Ἦτο θαυμασιᾶ, ἡ νεαρά κόρη. Οὐδεμὶς κίνησι προεδίδε τὸν σάλον τῆς ψυχῆς τῆς, τοσοῦτοι ἡ υἱική αὐτῆ ψυχὴ ἤ-τλει δύν-μιν ἐκ τῆς ἀφοσώσεως τῆς. Ἐσκέπτετο ἄρα γε τότε τὴν μητέρα τῆς ἡ ἀπεδίωκεν ἐξ ἀγάπης τὴν μοναδικὴν ταύτην εἰκόνα, ἢ, ἡ ἀνήμεσις θὰ προεδίδε τὴν ἀπ-λι-σίαν τῆς; Ἦτο ἐξαισιὰ μέχρι τοῦ ν' ἀναλύσῃ εἰς δάκρυα τὴν νεαράν νεκρῶν, ἐξηλωμένων εἰς εἰς τοὺς πόδας τοῦ νεαροῦ τούτου πρίγκηπο. τῆς Γερμανίας! Βιβαίως ἦτο καταπληκτικὸν ὁ τι δέ-τρεξε, μία σκηνὴ ἔρωτος παραδόξου! . . . Καθότι ὁ Ἐλίμ ἔλαβε τοὺς χροσθηρας τοῦ ἰταλῶ διδασκάλου και ἤρχισε νὰ σχεδιάζῃ, νὰ σχεδιάζῃ ὁ,τι ἔβλεπε, τὴν ἰδικὴν του νεκρῶν. Ἦ ὅπτασια του τῷ ἔδιδε μίας ὥρας μεγαλεφυάν. και προ τὸ ὑπερτατον τοῦτο δαιμόνιον, ὅπερ εἰλκευεν ὄν τὴν διάνειαν του πρὸς τὴν οὐρανίαν του ἐμψιν-σιν. Ἦτο τὸ δαιμόνιον τοῦτο, ὅπερ πρ-σῆλυ τὰ ἀτενῆ βιέματά του ἐπὶ τοῦ ἐξουθενωμένου ὑπεδαίματό του, αὐτο, ὅπερ ἔκαμε ν' ἀναγεννηθῆ ἡ ὠρὰ μὲν ὑπὸ τοὺς πυρῖνους δακτύλους του, ὅπερ ἔκαμε νὰ σταματήσῃ ἀκίνητον τὸ καίμα ὑπὸ τὴν νεκρὴν σινδόνιν, και ἐσημειῶν τὸ μέ-ωτον τῆς ἀποθαμμένης διὰ τὸ νέον ἐμφάνημ τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ ἔργον προῦχῶει, ἐμεγεθύνετο, και ἠ-θσον ἐμεγεθύνετο, ἡ καρδία του νέου νεκρῶ ἐ-σις, ἠρμίζεν ἐπίσης ν' ἀνοζωγονῆται. Ἦσθαινο ὅτι ἐπανήρχετο εἰς τὴν ζῶην δι' ἐ-ος ἄλλου εἶδους θαύματος. Ἀκηλλάσσετο τοῦ ψυχροῦ τῆς σαβάνου, ἠνοιγεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ ὄμματα εἰς τὸ ἐπανευρεθὲν φῶς, εἰς τὸν ἥλιον. Ἦ ἡ ἔλπις, ἦτις ἐπανήρχετο, ἦτο τὸ πρῶτον ὄνειρόν τῆς.

Και τὸ ἔργον προῦχῶει

— Ἀριστα, ἀριστα, νῆ, ἐφώνει ὁ Παλμέρης, ὁ γηραιὸς καλλιτέχνης. Θάρος! εἶνε ἐξαισιον! Νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἐπετύγχανον τὸ ὄμιον. . .

Και ἐκρότει τὰς χεῖρας ἀπαντες οἱ μαθητι-εἰσῶν, και βαθεῖα σιγὴ ἐπληρῆριζεν ἐν τῷ ἀ-εράντῳ ἐργαστηρίῳ, ἡ σιγὴ ἐκείνη ἦν ἀπ-ετι-ὸ-λαίαι θρησκείαι· και ὁ Παλμέρης κατεῖχε τὸ μυστήριον τῆς τέχνης, ὁ Ἐλίμ τὸ τοῦ ἔρωτος και ἡ Λουδμίλλα τὴν μεγάλην ἀντίληψιν τῆς δυστυ-χίας. Καὶ ὅλοι ἀφωσιῶντο εἰς τὴν λατρείαν τῶν

και τὸ θεῖον πῦρ κατηνάλισκε τὰ τρία ταῦτα ἐμπνευσμένα θύματα ἐπὶ τῶν τριῶν τούτων διαφόρων βωμῶν. Ὁ καλλιτέχνης ἐχειροκρῶτει εἰσέτι· πλὴν ἡ Λουδμίλλα δὲν ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς ὠράτους ἐκείνους κυνοῦς ὀφθαλμούς, οἵτινες κατέφευγον εἰς τὸν θάνατον δι' αὐτὴν ὁ ἀληθὴς θάνατος ἦσαν τὰ χειροκροτήματα ταῦτα τὰ διακεκομμένα και διπλασιαζόμενα, αἱ κραυγαὶ τοῦ ζωγράφου. τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν μαθητῶν οἵτινες τὸν ἔθεῶντο. Ὁ θάνατος ἦτο τὸ νέον ἐκεῖνο βλέμμα, καθηλωμένον ἐπὶ δύο ὥρας ἐπὶ τοῦ ἀλγεινοῦ τῆς προσώπου, ὅπερ δὲν ἠδύνατο οὐδὲ νὰ ἐρυθραῖσῃ. Ἦτο, ὦ, ἦτο κυρίως ὁ νέος οὗτος μάρτυς τῆς γενναίας ἐκπτώσεως τῆς, ὁ νέος ἐκεῖνος ὃν οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ ἄλλοτε εἰς τοῦ Παλμέρη και ὅστις ἐφάνετο ὅτι δὲν ἦλθεν ἐκεῖ ἡ ὄπως παρατῆ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀγωνίαν τῆς καρδίας τῆς, και συλλέξῃ τὴν τελευταίαν δάφνην τοῦ υἱοῦ τῆς μαρτυρίου.

— Ἐτελείωσαν, ἐφώνησεν ὁ καλλιτέχνης μόλις ἀναπνέων· τοσοῦτον ἠσθάνετο ὅτι ἐμεγεθύνετο ὑπὸ τοῦ νεαροῦ του μαθητοῦ.

— Ἐτελείωσαν! ἐπανεῖλαβε και ὁ Μάνσεφελδ, ἀνεγεῖρων τὸ μέτωπον κεκαλυμμένον ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτους.

— Ἐτελείωσεν! εἶπε σιγανὰ και ἡ Λουδμίλλα, και ἐπανέθεσε τὸν πέπλον τῆς και ἐξέφυγε μορμουρίζουσα:

— Ἰδοὺ διὰ τὴν μητέρα μου. . . ἰδοὺ διὰ τὴν μητέρα μου! . . .

Πλὴν ὁ Ἐλίμ ἄρμισε κατόπιν τῆς ἐκτὸς τοῦ ἐργαστηρίου, ἀκολουθῶν τὰ ἔημάτα τῆς. Διέτρεξεν ὡς ἐκείνη τὰς μακρὰς ὁδοὺς, τὰς παλαιὰς συνοικίας, αἵτινες διαχωρίζουσι τὸν Ἅγιον Παῦλον, τοῦ καθεδρικοῦ νεοῦ, τῆς ἐκκλησίας τῶν θρησκευτικῶν χρόνων. Ἡ Λουδμίλλα διήλθε τὴν ἐκκλησίαν ταύτην χωρὶς νὰ σταματήσῃ — Δὲν προσεύχεται λοιπὸν; διενόηθη, και τὴν ἠκολούθει πάντοτε. Εἰσῆλθεν αὐτὴ ἐντὸς παλαιᾶς μαύρης οἰκίας. Ἀνῆλθεν εἰς τὸν ἔσδομον ὄροφον και και τὴν ἠκολούθησεν ὅπου αὐτὴ μετέβαινε. Πλὴν ἡ θύρα, κακῶς συνηρμοσμένη, ταχέως ἐκλείσθη κατόπιν τῆς και δὲν ἐτόλμησε νὰ ὑπερβῆ τὸν φραγμὸν τοῦτον, ὃν ἠδύνατο μία πνοὴ ἀνέμου ν' ἀνατρέψῃ. Ἐμεινεν ἐπὶ τῆς φλιᾶς ὄρθιος, βωδὸς και τρέμων πλέον τοῦ θανάτου, ὡς θὰ ἔλεγε μίς πτωχὴ

κόρη. Ἦκροᾶτο ἐν τούτοις και ἔβλεπε, διότι ἠδύνατο τις ν' ἀκούσῃ και νὰ βλέπῃ ὅπισθεν τῶν γηραιῶν ἐκείνων σανίδων. Τὸ ἄσυλον τοῦ πτωχοῦ εἶνε τόσο εὐκόλον ὅπως παραβιασθῇ.

— Ὁ ὕπνος ἐπανῆλθε, Πάολα;

— Ναι, εἰς τὰς ἐπτὰ μόνον. Ἡ νύκτα θὰ ἦνε ἡτυχη ἐλπίζω, και ἡ δυστυχὴς μητέρα μας θὰ ἦνε κἄπως καλλίτερον αὔριον.

— Νᾶ, ἰδοὺ χρῆματὰ δι' αὐτήν· πολὺ μ' ἐκόστισαν αὐτὰ. . .

— Θεέ μου! τρέμεις Λουδμίλλα, τί ἔχεις λοιπὸν ἀπόψε;

— Τίποτε, σχεδὸν τίποτε. . . Κρυόνω. . . κρυόνω, ἀδελφὴ μου — και ἐπειδὴ λέγουσα ταῦτα ἡ νεαρά κόρη ἔτρεμε σπασμωδικῶς, ἡ ἀδελφὴ τῆς ἐξήγαγε τὸ ἐπώμιόν τῆς διὰ νὰ τῆς τὸ προσφέρῃ.

— Ὅχι, κάλυψον μ' αὐτὸ κάλλιεν τὰ πόδια τῆς μητρὸς μας. Φοβοῦμαι. . . δὲν ἤκουσες κρότον;

— Ἄκουσε. . .

— Φοβοῦμαι διὰ τὴν μητέρα μας.

— ὦ, μὴ λέγῃς τοῦτο. Ἐχει τὰ δύο τέκνα τῆς πλησίον τῆς — τὰ δύο τῆς τέκνα, Πάολα; και ἂν αὔριον δὲν τῆς ἀπέμεινε παρὰ ἐν μόνον; . . .

— Ἀδελφὴ μου! . . .

— Βλέπε τὸ χέρι σου ἴσθην καρδίᾳ μου· δὲν τρομάζεις νὰ τὴν ἀκούσῃς νὰ κτυπᾷ τοιοῦτοτρόπως; Εἶνε διότι ἐπόζαξα ὄλην τὴν ἡμέραν, ἐξηλωμένη κατὰ γῆς ὑπὸ ἐνοσθάνων, τὸ ἰδικόν μου, βλέπεις; και ἔνας νέος ἦτο ἐκεῖ, ἕνας νέος μαθητῆς, και μ' ἔβλεπε πλέον ἀτενῶς τῶν ἄλλων. και ἐφρικίασα· διότι δὲν γνωρίζω διατί ὁ νέος οὗτος μ' ἔκαμε νὰ τρέμω περισσότερο ἢ ἔσον τρέμω ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Νᾶ σὲ τ' ὁμολογήσω; ἐνόμισα μάλιστα ὅτι ἠκολούθει: τὰ βήματά μου· δὲν ἐτόλμησα νὰ στρέψω τὴν κεφαλὴν. Δὲν προσπυχήθη ποσῶς ἐντὸς τῆς ἐκκλητικῆς, ὅχι, δὲν προσπυχήθη, ὁ θεὸς ὡς μὲ συγχωρήσῃ. . . Πλὴν φοβοῦμαι· μοῦ φάνεται ὅτι τὸν βλέπω ἀκόμη ὅτι τὸν βλέπω πανταχοῦ. . . ὦ, τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο μοὶ εἶναι ἀδύνατον, ἔστω και διὰ νὰ θρέψω τὴν μητέρα μου. . .

— Δυστυχὴς Λουδμίλλα! . . .

— Δυστυχιστέρα ἀκόμη ἡ μήτηρ μας, εἰάν συμβῆ και ἀποθάνω πρὶν αὐτῆς. θὰ τὴν παρηγορήσῃς, ἀδελφὴ μου, δὲν θὰ τὴν διηγηθῆς δεῖσθαι ὅ,τι σὲ διηγήθη, τὸ αἰσχρὸν μου, τὴν θυσίαν μου

Δὲν θὰ τῆς εἶπῃς ὅτι ἡ θυγάτηρ τῆς ἀπέθανε δι' αὐτὴν . . . Ἡ Πόολα ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας καὶ κατέπεισεν ἐπὶ τῆς μαύρης ψαθου, ὁμοίᾳ πρὸς ἓν λευκὸν εἶδωλον ἐξ ἐκεῖνων, ἅτινα κλαίουσιν ἀκίνητα ἐπὶ τοῦ μαρμαίρου τῶν τάφων.

Ἡ Λουδμίλλα ἐξέλωσε θρησκευτικῶς μίαν ταϊνίαν ἐκ τριῶν κεφαλῆς, εἰς ἣν ἐκρέματο χρυσοῦς σταυρὸς πεποικιλμένος διὰ τοῦ στρατιωτικοῦ τάγματος τῆς Πολωνίας. Ἦσαν αἱ τρίχες τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ὁ μεγαλόσταυρὸς του, ὅ,τι ἀπέμεινεν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὰς θυγατέρας του. Ἦσάσθη κλαίουσα τοὺς ἱερούς τούτους θησαυρούς, τοὺς ἔδωσεν εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα, τὴν νύκτα ταύτην ἦν ἐφρόνει τελευταίαν, ἐπηγοῦπνησεν ἐπὶ τοῦ θλιβεροῦ ὕπνου τῆς μητρός τῆς, τὴν μόνην ἀμοιβὴν τῆς ἐδῶ κάτω. Πλὴν ὁ πρίγκηψ Ἐλίμ δὲ Μάνφελδ εἶχε διαμείνει ἐπὶ τῆς φλιᾶς ταύτης πλημμυρισμένος εἰς δάκρυα. Εἶχε μείνει ἐπὶ μακρὸν, γονυκλινῆς ὅσον τὸ δυνατὸν χαμηλώτερον ὡπως ἀναμφιβόλως, ὑψώσῃ τὴν ψυχὴν του μέχρι τῆς ὕψους ψυχῆς τῆς ἐξόχου ἀγαπῆτης του . . .

Τὴν ἐπαύριον τέσσαρες θεράποντες, ἐκόμισαν ἐν τῇ ταπεινῇ κατοικίᾳ πλούσια δῶρα, ἐν οἷς καὶ κἀνιστρον λευκὸν περιτριγυρισμένον μὲ ἀνθη. Ἐν τῷ κανίστρῳ τούτῳ ἐνεκλείοντο ἐν στέμμα πρίγκηπος, εἰς γαμήλιος δακτύλιος καὶ ἱεσὰ εἰς πολωνικὴν, γλώσσαν διὰ τὴν χήραν τοῦ Βολόσκη, μητέρας τῆς Λουδμίλλης. Ἦτο ἡ πέμπτη Ὀκτωβρίου, ἡμέρα τῆς Ἁγίας Λαύρας.

Βιογραφία Π. Εὐαγγελίδου.

Η ΛΥΠΗ ΜΟΥ

Ὡσὰν τὸν ἴσκιον παντοῦ
Ἡ λύπη μου μὲ ἀκολουθεῖ.
Καὶ ἔστῃ χρυσοῖ τὴν ἀμμουδιὰ
Ὅπου τὸ κύμα ξεψυχαίει,

Καὶ ἔς τὲς ἀπίατες κορφές,
Καὶ ἔς τὰ λιβάδια τάνθιμένα,
Καὶ μεσ' ἔς τοῦ κόσμου τὴ βοή,
Αὐτὴ κρυφὰ μιλεῖ μὲ ἴμένα.

Μαύρη, πικρὴ μου συντροφιά,
Πιστὴ σκιά μου, πάντα θάσαι
Καὶ μεσ' ἔστῃ μνήμη μου βαθεῖα,
Ἐσὺ μαζύ μου θὰ κοιῶσαι.

Σάμος 1903

Ἐλένη Σβορώνου

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Ἵγιεινὴ α'. Περίθελψις τῶν νεογνῶν ἀφ' οὗ μετὰ τὸν τοκετὸν τμηθῇ ὁ ὀμφάλιος λῶρος καὶ περιδεθῇ ἀσηπτικῶς, ἐμβάλλεται τὸ θρέφος εἰς χλιαρὸν λουτρόν, ἵνα ἀπαλλαγῇ τῶν ἐπαλειφουσῶν τὸ σῶμα αὐτοῦ ἰσθμῶν ὑλῶν ἢ χηρῆς τοῦ σάπυρος εὐκολύνει τὸν πρῶτον τοῦτον καθαρισμόν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ νεογνοῦ δεόν νὰ ἐπιτηρῶνται μετὰ προσοχῆς ἐνεκα τοῦ φόβου τῆς ὀφθαλμίας· ἐνταῦθα σημειωτέον ὅτι κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ βίου τα παιδία παρουσιάζουσι πολλάκις ἐλαφρὸν βαθμὸν στραβισμού, ὅστις ἀνησυχεῖ τὰς οἰκογενεῖας πολλάκις. Εὐτυχῶς ὁ ἐλαφρὸς οὗτος στραβισμὸς σχεδὸν οὐδέποτε κέκτηται σπουδαιότητα, παρέρχεται δὲ ταχέως. Τὰ λουτρά καὶ αἱ πλύσεις μὲ ὄλας, ἐννοεῖται, τὰς ἀναγκαιούσας προφυλάξεις ἀπὸ τοῦ ψύχους, δεόν νὰ γίνωνται κατὰ τοσοῦτον συχνότερον, καθ' ὅσον τὸ θρέφος ρυπαίνεται ἐκ τῶν ἀποκριμάτων αὐτοῦ· μετ' ἐκάστην δὲ πλύσιν ἐπιπάσσονται τὰ μέλη διὰ κόνεως ἀμύλου ἢ λυκοποδίου. Τὸ παιδίον μόνον τὴν νύκτα θέλει σπαργανοῦσθαι πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ψύχους, ἀφιεμένων πάντοτε ἐλευθέρων τῶν ἄνω ἄκρων. Ὡς γνωστὸν, σπάργανον ὀνομάζουσι τὸ ἐνδύμα τοῦ νεογνοῦ· σπαργάνων ὑπάρχουσι διάφορα εἶδη· τὸ γαλλικόν, ὅπερ σύγκειται ἐκ πηλίου καὶ καλύπτρας διὰ τὴν κεφαλὴν, ἐκ μικροῦ ὑποκαμίσου διὰ τὸν θώρακα, χιτωνίσκου ἐκ φλανέλλας ἐξ ἑρίου ἢ ἐκ βάμβακος καὶ ἐκ μικρῆς ὀθόνης ἐκ βαμβακίου ἢ μαλλίνου ὑφάσματος διὰ τὸν θώρακα. Τὸ ἀγγλικὸν σπάργανον διαφέρει τοῦ γαλλικοῦ, καθότι ἡ κεφαλὴ μένει ἀσκεπῆς, ὁ θώραξ περιβάλλεται ὑπὸ μικροῦ ὑποκαμίσου, ἐνός χιτωνίσκου, φέροντος κομβία πρὸς ἐφαρμογὴν περισκελίδος καὶ μικρῆς ἐσθῆτος ἐκτεινομένης μέχρι τῆς κοιλίας καὶ τῶν κάτω ἄκρων· διὰ τὴν κοιλίαν καὶ τὰ κάτω ἄκρα ἀπαιτεῖται μία ὀθόνη, μία περισκελίς, περιπόδια καὶ ὑποδήματα. Τὰ ἄκρα τοῦ παιδίου εἰσὶν ἐλευθέρα. Τὸ ἀμερικανικὸν εἶναι προσόμοιον σχεδὸν τῷ Ἀγγλικῷ· οἱ βραχιόνες μόνον καὶ τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ θώρακος μένουσιν ἀσκεπῆ καὶ ἐξωκα (decollés). Τὸ νεογνόν, ὅπερ πρὸ τοῦ τοκετοῦ εὗρίσκε-

ται διαρκῶς ἐντὸς θερμοῦ ὑγροῦ περιβάλλοντος καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν θερμοκρασίαν, εἶναι λίαν εὐαίσθητον εἰς τὰς μεταβολὰς τῆς ἀτμοσφαιρας, ὅς εὗρίσκει ἐν τῷ νέῳ αὐτοῦ βίῳ· τὸ ψύχος ἐπιδρῶν ἐπὶ τῶν ἄκρων αὐτοῦ παράγει εὐχερῶς τὴν κύνωσιν καὶ ψύξιν αὐτῶν· ὅσον δὲ εἶναι νεώτερον καὶ τίκτεται πρῶταίτερον τοῦ φυσιολογικοῦ αὐτοῦ ὄριου, τόσῳ μᾶλλον εὐαίσθητον εἶναι εἰς τὰς μεταβολὰς τῆς θερμοκρασίας· ἵνα δὲ προφυλάξωμεν τὸ νεογνόν ἀπὸ τὰς ἀποτόμους ταύτας μεταβολὰς, φέρμεν αὐτὸ ἰδίᾳ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ τοκετοῦ ἐν δωματίῳ, ἐν ᾧ ἡ θερμοκρασία εἶναι 15—18 βαθμῶν, ἔτι δὲ καὶ τίθεμεν ἐν τῷ λίκνῳ αὐτοῦ ἰδίᾳ τὴν νύκτα 1 ἢ 2 φιάλας πλήρεις θερμοῦ ὕδατος, αἵτινες μεταδίδουσιν αὐτῷ τὴν ἀπαιτουμένην θερμοκρασίαν. Διὰ τὰ προῶτως δὲ τικτόμενα παιδία ἢ ἐκεῖνα, ἅτινα τίκονται κατὰ τὰς ψυχρὰς ὥρας τοῦ ἔτους γίνεται χρῆσις μηχανημάτων θερμαντικῶν, τῶν καλουμένων ἐπωαστήρων, ὧν ὑπάρχουσι πολλὰ εἶδη καὶ ἐν τῶν ὁποίων τὸ ἀπλούστερον καὶ πρακτικώτερον, εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θερμαίνει διὰ σφαιριδίων ψαμμολίθου ἀντικαθισταμένων ἀνὰ πᾶσαν ὥραν. Ὁ θάλαμος τοῦ παιδίου δεόν νὰ ἦ εὐάερος καὶ νὰ ἔχῃ ἐστίαν· ἡ θερμοκρασία κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας ἐν οὗτῳ δὲν πρέπει νὰ ἦ κατωτέρα τῶν 16—18 βαθμῶν, σὺν τῷ χρόνῳ δὲ δυνατὸν νὰ συνέλθῃ εὐαχρῶς τὸ νεογνόν εἰς τὴν συνήθη θερμοκρασίαν τοῦ οἴκηματος. Τὸ παιδίον δεόν νὰ κατακλίνηται πάντοτε ἐν τῷ λίκνῳ αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ ἐν τῇ κλίνῃ τῆς μητρὸς ἢ τῆς τροφοῦ, ἥτις δύναται κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου νὰ ἐπιφέρῃ ἀκουσίως ἀσφυξίαν αὐτῷ. Τὰ παραπετάσματα τοῦ λίκνου δὲν πρέπει νὰ κλείωνται ἐντελῶς, διότι οὕτω κωλύεται ἡ εἴσοδος τοῦ ἀέρος καὶ παράγεται βραδεία ἀσφυξία. Ἐὰν τὰ νεογνά ἔχωσι καλῶς τικτόμενα καὶ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους τύχη ὑπόθερος, ἐπιτρέπεται νὰ ἐξάγωσιν αὐτὰ ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας περὶ τὴν ὀρθρὴν ἡμέραν· ἐὰν ὅμως ἐπικρατῇ ψύχος δριμύ, ἀναβάλλεται ἡ πρώτη αὕτη ἐξοδος διὰ τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν· οἱ τούντεθεν καθημερινοὶ περίπατοι διὰ τὰ παιδία εἶναι ἐξαιρετικοὶ καὶ ἄξιοι θερμῆς συστάσεως, διακοπτόμενοι μόνον ὡσὰν εἶναι μεγάλη κακοκαιρία, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν πρέπει ν' ἀγνοῖ τις ὅτι ὁ ὀργανισμὸς τῶν νεγνῶν

ταχέως ἐξοικειοῦνται μὲ τὰς ψυχρὰς ἀτμοσφαιρας καὶ ὅτι ταῦτα δύναται πολλάκις ἀπονεῖν ν' ἀψηφῶσι τὰς κακοκαιρίας. Τὰ βρέφη ἐν ταῖς ἐξόδοις δεόν νὰ φέρωνται ἐν ταῖς ἀγχαλαῖς, οὐδέποτε δὲ εἰς τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ἀμάξια, ὧν ἡ χρῆσις δυστυχῶς κατήντησε πάγκοινος, καθότι ταῦτα παρὰ τὴν εὐκολίαν, ἣν παρέχουσι ταῖς γονεῖσι, δὲν ἐπιτρέπουσιν εἰς τὰ μικρὰ πάσας τὰς ἐλευθέρως κινήσεις καὶ δὲν προφυλάττουσιν αὐτὰ οὐδαμῶς ἀπὸ τῆς ψύξεως.

(Ἀκολουθεῖ)

Ν. Φερμάνογλου
ιατρός.

ΚΥΜΑ—ΖΩΗ.

Τὸ κύμα στὴν ἀκρογιαλιά
ἀφθίζοντας πηγαίνει,
μὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ τὴν δῇ,
ἔστῃ κύλημά του σβένει.
Κι' ὁ ἄνθρωπος βλέπει τὸ φῶς,
εἰς τὴ ζωὴ πηγαίνει,
μὰ πρὶν εὗρῃ τὸ τέλος τῆς
κουράζεται, πεθαίνει.

Μαρίνος Σιγούρος.

Ζάκυνθος 1898

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΚΟΠΠΕ
ΤΟ ΤΕΜΑΧΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΤΟΥ

(Διήγημα)

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Αὐταὶ αἱ λέξεις ἦσαν τρομεραὶ δι' ἓνα ἄβρο-δαιτον, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐνεθυμαιο τὸ πρόγευμά του εἰς τὸ Ἀγγλικὸν καφενεῖον, καὶ ὁ δούξ παρετήρησε τὸν σύντροφόν του μετ' ἐκπλήξεως σχεδὸν τρομάξας. Ὁ στρατιώτης ἐμειδίασε θλιβερῶς δείξας τοὺς ὀδόντας του, οἵτινες ὁμοιάζον πρὸς λύκου πεινασμένου καὶ ἐφαίνοντο λευκοὶ πρὸ τοῦ προσώπου του, τοῦ ἔχοντος χροῶμα χρώματος. Ἐνόησεν ὅτι ἐπερίμενεν ὁ δούξ τὰς ἐκμυστηρεύσεις του καὶ ἤρχισε νὰ μεταχειρίζηται τὸν πληθυντικόν, ἀντιληφθεὶς ὅτι εἶχε πρὸ αὐτοῦ πλοῦσιον καὶ εὐτυχῆ.

— Θέλετε, τῷ εἶπε, νὰ περιπατήσωμε ἰπάνω κάτω διὰ νὰ ζεσταθοῦνε τὰ πόδια μας; Ὡς εἰς διηγηθῶ πράγματα ποῦ δὲν ἠκούσατε ἴσως ἀκόμη. Καὶ ἤρχισε τὴν ἀφήγησίν του.

— Ὀνομάζομαι Ἰωάννης Βίκτωρ ἀνευ ἰπωνύμου, διότι εἶμαι ἐκθετον καὶ ἡ μόνη καλὴ ἐνθύμησις ποῦ διατηρῶ εἶναι ὁπότεν ἤμουν πολὺ μικρὸς καὶ εὐρισκόμην εἰς τὸ ὄρφανοτροφεῖον. Εἰς τὸν κοιτῶνα τὰ σινδόνια τῶν κρεβατιῶν ἦσαν καθαρὰ. Ἐπαίζομεν εἰς τὸν κήπο, κάτω ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ δένδρα· ἐκεῖ ἦτανε μιὰ καλογρηὰ νεωτάτη, ὡρὰ σὰν λαμπάδα, διότι ἀπέθνησκε ἀπὸ φθίσι. Ἦμουν ὁ ἀγαπημένος της καὶ προτιμοῦσα νὰ περιπατῶ μαζί της παρὰ νὰ παίζω μὲ τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ, γιατί μ' ἔπερνε κοντὰ της καὶ ἔβαζε τὸ λιγνὸ καὶ ζεστὸ χέρι της, στὸ μέτωπό μου. Ἄλλ' ἀφ' οὗτου ἐγίνα δώδεκα ἐτῶν, δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε ἄλλο παρὰ δυστυχίαν. Ἀπὸ τὸ ὄρφανοτροφεῖο μὲ ἐτοποθέτησαν εἰς ἕνα καρεκλῶν τοῦ προαστείου Ἀγίου Ἰακώβου. Ξεύρετε πῶς ἀπ' αὐτὴ τὴν τέχνη δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του. Ἀπόδειξις ὁ παραφέντης, ποῦ τὰς περισσοτέρας φορὰς δὲν ἔπιρνε μαθητευομένους παρὰ κανένα μικρὸ ποῦ ἔβγαინεν ἀπὸ τὸ τυφλοκομεῖο. Καὶ ἐγὼ οὗτου καρεκλῶ ἤρχισα νὰ μανθάνω τὴν πείνα. Ὁ παραφέντης καὶ ἡ γυναικίκα του, δύο γέροι λιμουζιανοὶ καὶ τρομεροὶ φιλάργυροι, ἐκλείδωναν τὸ ψωμί καὶ εἰς τὸ τραπέζι μ' ἔδιδαν ἕνα μικρὸ κομμάτι. Ἐπρεπε νὰ ἰδῆτε τὴν κυρά, ὅταν τὸ βράδυ μᾶς ἔδιδε τὴν σούπα πῶς ἀνεστένεζε σὲ κάθε χουλιανὰ ἔπου ἔβγαζε ἀπὸ τὴ σουπιέρα. Οἱ δύο ἄλλοι μαθητευόμενοι ἦσαν ἀπὸ τὸ τυφλοκομεῖο καὶ ὑπέφεραν ὀλιγώτερο ἀπὸ ἐμέ, ὅχι διότι τοὺς ἔδιδε περισσότερο, ἀλλὰ τοῦλάχιστον δὲν ἔβλεπον τὸ βλέμμα αὐτῆς τῆς κακῆς γυναικός, ὅταν μᾶς ἔδιδε τὸ πιάτο. Τὸ κακὸ ἦτο ποῦ εἶχα ἄρεξι. Μήπως πταίω διὰ τοῦτο; Ἐπὶ τρεῖς ἔτη ἤμουν μαθητευόμενος καὶ διαρκῶς πεινοῦσα· ἐπὶ τρεῖς ἔτη ἐνῶ ἡ τέχνη μανθάνεται εἰς ἕνα μῆνα· ἀλλ' εἰς τὸ ὄρφανοτροφεῖο δὲν ἤξεύρουν ἢ δὲν θέλουν νὰ γνωρίζουν ὅτι ἐκμεταλλεύονται τὰ παιδιὰ. Ἐπορήσατε διότι μὲ εἶδετε νὰ παίρνω τὸ ψωμί ἀπὸ τὴν λάσπη. Δὲν βγρύνεσθε, εἶμαι συνειθισμένος. Νὰ ξεύρετε πόσα κομμάτια ἐμάζευσα εἰς τὰ σκουπίδια, καὶ ὅταν ἦσαν πολὺ σκληρὰ τὰ ἄφρα νὰ

μαλακώσουν τὴν νύκτα μέσα 'στὸ νερό. Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια ἀπὸτε μοῦ τύχαιναν κελεπήρια, καὶ κομμάτια δαγκκαμένα στὴν ἄκρη ποῦ τὰ παιδιὰ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἔπαιρναν ἀπὸ τὸ καλάθι τους καὶ τὰ ἔρριπταν στὸν δρόμο. Προπαθοῦσα νὰ περιφέρωμαι ἀπὸ ἐκεῖ, ὅταν πῆγαίνα γὰρ δουλειά. Καὶ ὅταν ἐτελείωσα τὴν μαθητείαν καὶ ἤρχισα τὴν τέχνη, ποῦ δὲ σὲ τρέφει, ὅπως εἶπα, τί δὲν τράβηξα! Ὁχι ποῦ μὲ τρομάζει ἡ ἐργασία, ἀπ' ἰναντίας. Καὶ τί δὲν ἔκαμα. Ὑπηρετήσα σὲ κτίστας, ὡς παιδί μαγαζιτοῦ, ἔτριβα. Ἄλλ' ἄλλοτε δὲν εἶχα δουλειά, ἄλλοτε ἔχανα τὴ θέσι μου, Μὲ δύο λέξεις ποτὲ δὲν ἔτρωγα ὅσον νὰ χορταίνω· νὰ ξεύρετε τί θυμὸς μ' ἔπιανε ὅταν περνοῦσα ἀπὸ ψωμάδικα. Εὐτυχῶς ὅπου εἰς τοιαύτας στιγμὰς ἐξάψεως ἐνεθυμοῦμην τὴν καλὴν καλογρηὰ τοῦ ὄρφανοτροφείου, ἡ ὁποία μὲ συνιστοῦσε πάντοτε νὰ μείνω τίμιος καὶ ἠσθανόμην εἰς τὸ μέτωπον τὴν θερμότητα τοῦ μικροῦ χεριτοῦ της. Τέλος δέκα ὀκτὼ ἐτῶν κατετάχην στρατιώτης καὶ ἤξεύρετε, ὅπως καὶ ἐγὼ, ὅτι εἰς τὸν στρατὸν τὸ σιτηρέσιον μάλισ ἐπάρκει. Σὰν νὰ μὴ μᾶς ἐφθάναν ὅλα αὐτὰ, τώρα ἔχομε τὴν πολιορκίαν καὶ τὴν πείναν. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν ἔλεγα ψεύματα πρὸ ὀλίγου, ὅταν εἶπα ὅτι ἤμουν πάντοτε πεινασμένος.

Ὁ νεκρὸς δούξ εἶχε καλὴν καρδίαν καὶ συνεκινήθη βαθῶς ἀκούων αὐτὰ τὰ τρομερὰ παράπονα, παρ' ἀνθρώπου ὡς αὐτός, τὸν ὁποῖον ὁ στρατὸς ἔκαμνεν ἴσον του. Ἐκ λεπτότητος ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ τῶ ὁμιλῇ εἰς τὸν πληθυντικόν.

— Ἰωάννη Βίκτωρ, τῷ λέγει, ἐὰν ἐπιζήσωμεν καὶ οἱ δύο ἀπ' αὐτὸν τὸν φοβερὸν πόλεμον, θὰ ἐπανιδώμεν ἢ εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἐλπίζω νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν ἐπειδὴ εἰς τὰς ἐμπροσθοφυλακὰς δὲν ὑπάρχει ἄλλος ψωμάς παρὰ ὁ δεκανεὺς τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἐπειδὴ τὸ σιτηρέσιόν μου εἶναι δύο φορὰς περισσότερο παρ' ὅτι χρειάζομαι, θὰ τὸ μοιραζώμεθα ὡς καλοὶ φίλοι. Δὲν εἶναι ἔτσι;

(Ἐπειτα τὸ τέλος)

Κ. Α. Ἀἰθαζίδης.

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

«Ζῶμεν καὶ ἀποθνήσκομεν μὲ ἀγῶνας».
Prevost-Paradol.

Εἶναι ὁ καιρὸς τῶν ἐξετάσεων. Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῆς ἀνησυχίας τῶν οικογενειῶν, τῆς ἀγωνίας τῶν μητέρων, τοῦ τρόμου τῶν μαθητῶν. Ὁ Ἀπρίλιος εἶναι ὁ μὴν τῆς πασχαλιᾶς, ὁ Μάιος εἶναι ὁ μὴν τῶν ρόδων καὶ ὁ Ἰούνιος εἶναι ὁ μὴν τῶν... ἐξετάσεων. — Ἐξετάσεις... λέξις ἐπαναφέρουσα εἰς τὴν φαντασίαν μας σκιαγραφίας μαθητῶν, κατατομὰς ἐξεταστῶν, ἀποκρίσεις γελοίας, ἀνέκδοτα πρωτότυπα καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Πάντα τὰ περίεργα ταῦτα τῶν ἐξετάσεων, εἰς τὰ ὁποῖα οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν δύναται νὰ θεωρηθῇ ξένος, παραθέτομεν εἰς τὰς γραμμὰς ταύτας.

Μεταβῶμεν εἰς τὴν χώραν τῶν μανδραρίων. Εἶναι ἡ ὀγδὴ ἡμέρα τῆς ὀγδῆς σελήνης. Εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐκάστης ἐπαρχίας μιὰ ξυλινὴ πόλις ἀνυψοῦται ἐκ τῆς γῆς ἀποτελεῖται ἀπὸ 12000 ξυλίνους οἰκίσκους, τῶν ὁποίων ἐκάστη πλευρὰ ἔχει μῆκος 1,20 μ. καὶ 2 μ. ὕψος. Μέρος τῶν οἰκίσκων τούτων εἶναι προωρισμένον διὰ 3000 διδασκάλους, ἐξεταστὰς, ἐπόπτας καὶ ὑπηρετὰς, τὸ δ' ὑπόλοιπον χρησιμεύει ὡς κατοικία ἢ μᾶλλον ὡς φυλακὴ τῶν μαθητῶν, οἵτινες μέλλου νὰ ὑποβληθοῦν εἰς ἐξετάσεις. Φυλακὴ αὐστηροτάτη! Δύο νέοι μαθηταὶ θελήσαντες νὰ συγκοινωνήσωσι, κατεδικάστησαν εἰς θάνατον καὶ ἐθνατώθησαν ἀσπλάγχως ἐνώπιον ὄλων τῶν συμμαθητῶν των. Ὁ ζητῶν βοήθειαν εἰς σημειώσεις τιμωρεῖται διὰ τῆς ποινῆς τῆς κάρτης, εἶδος τραχηλοκάκης. Οὐδὲν πλέον! Ὁ ἀμαθὴς, ὅστις ἔχει τὴν ἀνοησίαν νὰ παρυσιασθῇ εἰς ἐξετάσεις καὶ προσάγει ἐκθεσιν ἀνεπαρκῆ, λαμβάνει πεντήκοντα ραβδίτισμους εἰς τοὺς πόδας.

Ἄμα διορθωθῶν τὰ θέματα τῶν μαθητῶν, τὰ ἀποτελέσματα ἐκφωνοῦνται δημοσίᾳ ἐπὶ τελετῆς πανηγυρικῆς. Εἰς τῶν ἐξεταστῶν, πολυτελῶς ἐνδεδυμένος, ἐγείρεται καὶ ἀναγινώσκει τὰ ὀνόματα τῶν ἀριστευσάντων, καὶ καθεὶς ἐξ αὐτῶν λαμβάνει ὡς βραβεῖον ἕν ζευγὸς χονδρῶν ὑποδημάτων καὶ ἕνα σκουφὸν ἀπολήγοντα ἄνωθεν εἰς

κομβίον, τὸ περίφημον συμβολικὸν κομβίον, τὸ ἀντικείμενον ὄλων τῶν φιλοδοξῶν. Διότι ἀπὸ τῆς μικροτάτης παιδικῆς ἡλικίας ὑπεκκαίεται εἰς τὴν καρδίαν τοῦ μικροῦ σίνου τὸ πάθος πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ μανδραρίου, τῆς ἀνωτέρας ταύτης τάξεως ἥτις περιλαμβάνει 15000 ὑπαλλήλων λογίων καὶ διαίρεται εἰς 9 τάξεις καὶ 18 κατηγορίας. Πολύτιμος ἐρυθρὸς λίθος, κοράλλιον τορνευμένον εἰς σχῆμα ἄνθους, πολύτιμος κυανὸς λίθος, λευκὸν σφαιρίδιον ἐκ κρυστάλλου, πολύτιμος λευκὸς λίθος, χρυσοῦν σφαιρίδιον καὶ τὰ τοιαῦτα εἶναι τὰ διακριτικὰ σημεῖα τῶν μανδραρίων, οἵτινες μόνον εἶναι δεκτοὶ εἰς τὰς δημοσίας θέσεις.

Ἀπὸ τὴν Κίναν, ἥτις εἶναι ἡ κλασικὴ χώρα τῶν ἐξετάσεων, αἱ συνήθειαι αὐταὶ μετεδόθησαν εἰς τὰς λοιπὰς χώρας τῆς Ἀνατολῆς. Εἰς τὸ Ἀνάμ τὴν παραμονὴν τῶν ἐξετάσεων ὅλοι οἱ μαθηταὶ, οἵτινες μέλλου νὰ διαγωνισθῶν, ἐγκλείονται εἰς περιορισμένον μέρος, τὸ «πέδιον τῶν λογίων» φυλαττόμενον ὑπὸ στρατιωτῶν. Ἐναὐτῶ εἶναι ἐστημένοι σκηναὶ κεκαλυμμένοι ὑπὸ φύλλων φοίνικος. Εἰς τὰς τρεῖς τῆς πρώτης προσκαλοῦνται οἱ μαθηταὶ, καὶ τοῖς δίδεται τὸ θέμα. Τὰ γραπτὰ πρέπει νὰ παραδοθῶν τὴν ἐπαύριον τοῦλάχιστον μίαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἀφοῦ δημοσιευθῇ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεων, ἐγγράφονται ἐπὶ τιμητικῶν πινάκων τὰ ὀνόματα τῶν ἀριστοῦχων, οἵτινες προορίζονται ὡς διοικητὰ ἢ ὑποδιοικηταὶ ἐπαρχιῶν. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὅλοι μεταβαίνουν εἰς τὴν γειτονικὴν παγῶδαν, ὅπου κλίνοντες μέτωπον μέχρι τοῦ ἐδάφους προσκυνοῦν καὶ εὐχαριστοῦν τὸν Βούδδαν, διότι νύδωκεσε νὰ τοὺς καθοδηγήσῃ εἰς τὰς ἐξετάσεις.

Εἰς τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τοῦ μεσαιῶνος χρονολογεῖται τὸ σύστημα τῶν ἐξετάσεων, γεννηθὲν μαζὺ μὲ τὴν σύστασιν τῶν πρώτων πανεπιστημίων. Ἀληθεὶς πανηγύρεις αἱ ἐξετάσεις, ἦσαν λίαν ἐπιδεικτικαὶ καὶ συνωδεύοντο ὑπὸ ἐορτῶν πολλὰς καὶ λίαν δαπανηρῶν, τῶν ὁποίων τὰ ἐξόδα ἦσαν εἰς βάρος τοῦ ὑποψηφίου. Ταχέως ὅμως ὑπεσιήθη εἰς αὐτὰς ἡ κατάχρησις, τ. ἔ. ἡ ἐξαγορὰ τῶν διπλωμάτων. Οὐδεὶς ἰπερρίπτετο, μάλιστα ἂν ἐπλήρωνε καλῶς.

Ἐν μέσῳ ἸΖ' αἰῶνι ὁ Κάρολος Περώλ διηγεῖται ἕν ἀνέκδοτον ἀτομικόν, λίαν χαρακτηριστικόν.

Ἐν ἔτι 1851 προσήλθε μετὰ δύο φίλων του εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Αὔρηλιās διὰ νὰ ἐξετασθῆ εἰς τὰ νομικά. Ἦτο ὦρα δεκάτῃ τῆς ἐσπέρας, ὅταν ἐκτυπήσαμεν τὴν θύραν τοῦ σχολείου. Ἐξ ὑπερήτης ἤνοιξεν ἐν παράθυρον καὶ ἀφ' οὗ ἐπληροφόρηθη τὴν αἰτίαν τῆς ἀφίξεώς μας, μὰς ἠρώτησεν, ἂν ἔχωμεν ἑτοίμα τὰ χροῖματα. Ἀπεκρίθημεν ὅτι τὰ φέρομεν μαζὺ μας καὶ μὰς ἤνοιξεν ἔπειτα δὲ μετέβη νὰ ἐξυπνήσῃ τοὺς καθηγητάς. Οὗτοι, τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, εἰσήλθον μετ' ὀλίγον φέροντες τοὺς νυκτικούς των σκούφους ὑπὸ τοὺς τετραγώνους συγκλητικούς. Εἰς ἐξ ἡμῶν ἐρωτηθείς, λέγει ἀπειρίαν πραγμάτων, τὰ ὅποια ἔμαθεν ἀπὸ στήθους. Ἠρωτήθη ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁμῶς δὲν ἀπεκρίθη σπουδαίον τι. Ἐξητάσθημεν μετὰ ταῦτα οἱ ἄλλοι δύο, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρξαν καλῦτεροι τοῦ πρώτου. Ἐν τούτοις οἱ τρεῖς δόκτορες μὰς εἶπαν ὅτι ἀπὸ δύο ἐτῶν δὲν εἶχον παρουσιασθῆ φοιτηταὶ γνωρίζοντες τόσα καὶ ἀποκρινομένοι τόσον εὐχερῶς, ὅσον ἡμεῖς. Νομίζω ὅτι ὁ ἦχος τῶν χρομάτων μας, τὰ ὅποια ἐμετροῦντο ὀπισθεν ἡμῶν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν ἐξετάσεων καθίστα τὰς ἀποκρίσεις μας εὐόχους.»

Αἱ τοιαῦτα ὁμῶς καταχρήσεις σήμερον παρήλθον. Σήμερον αἱ ἐξετάσεις εἶναι δοκιμασίαι περιβεβλημένας πᾶσαν αὐστηρότητα καὶ πίστιν. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος τοῦ τρόμου, τὸν ὅποτον δισσπείρει ἡ προσέγγισις τῶν ἐξετάσεων.

Ἐπισημῶς παρὰ τὸς εἶδος. Πρῶτος σταθμὸς. Πρῶτος κίνδυνος. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τις εἰς τὰς ἐξετάσεις τὸ καλλίτερον μέσον εἶναι—νὰ ἦναι ἔτοιμος. Ἐπιμένως ὅσοι ὑποψήφιοι, τόσα εἶδη παρασκευῆς. Δὲν λέγομεν περὶ ἐκείνων, οἵτινες μελετήσαντες τακτικῶς καθ' ὅλον τὸ ἔτος, προσέρχονται εἰς τὰς ἐξετάσεις χωρὶς ποσῶς ν' ἀναβιβᾷλλουν περὶ τῆς ἐπιτυχίας των. Ὁ λόγος περὶ ἐκείνων, οἵτινες μόνον ἀποφορίζουν νὰ μελετήσουν, ὅταν πλησιάσῃ ἡ φοβερὰ στιγμή τῶν ἐξετάσεων. Ὅλοι τότε κατελιμμένοι ὑπὸ νευρικοῦ ἐρεθισμοῦ, κεκυφότες διατρέχουν τὰς περιλήψεις, τὰς πρώτας γνώσεις τῶν ἐπιστημῶν, τοὺς συνοπτικούς πίνακας, τὰ βοηθητικὰ τῆς μνήμης βιβλιάρια, τὰς συλλογὰς τῶν ἐρωτήσεων καὶ ἄλλα, εὐχόμενοι νὰ βραδύνη ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο ἡ φοβερὰ στιγμή. Ὁ Εὐγένιος Labiche, ὁ περιφνησὸς κωμειδολογγράφος, τοῦ ὁποίου τὸ μνημονικὸν ἦτο ἀπέραντον, εἶχεν ἀποστηθίσῃ ὀλόκληρον ἑγγχειρίδιον.

(Ἀκολουθεῖ)
Γ. Καρατζᾶς

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΕΚ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΔΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 5)

I.

Οὐδὲν πλέον ἠδυνήθην ν' ἀκούσω ἐκτός τούτου: «Ἄν τὴν συζευθῆς, δὲν θὰ σὲ ἐπανιδῶ ποτὲ ἐκλεξὼν μετὰξὺ ἐκείνης καὶ ἐμοῦ...» Φυσικῶς τῷ λόγῳ ἐξέλεξα... ἢ μᾶλλον ὑπεχώρησα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ γάμου, ἵνα δυνηθῶ νὰ διαθέσω τὰ τοῦ βίου μου κατὰ βούλησιν. Ἐνωσεὶς βέβαια ὅτι κατόπιν τῶν ὄσων ἐκοίτασεν ἡ Μαρή δι' ἐμὲ, δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν ἀφήσω νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ζωὴν τοῦ θεάτρου καὶ... τὴν ἄλλην. Ἄλλως τε μὲ ἠγάπα, καὶ ἐγὼ ἔτρεπον πρὸς αὐτὴν βαθειὰν εὐγνωμοσύνην... Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ βίος μου ἦτο ἐρριθμισμένος ἀπὸ δέκα ἤδη ἐτῶν, ἀφ' οὗτο διαρκεῖ ἡ Μαρή ἐφάνη ἀπολύτως ἀμεμπτος, ἐγὼ δὲ ἐπίσης πιστός, ὡς ὁ πιστότερος τῶν συζύγων. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἔχω ἰδέας ἀνόητους ἴσως, ἀλλὰ σταθεράς. εἶμαι δὲ τῆς ἰδέας ὅτι ὅσον ὀλιγώτερον συνδέεται τις διὰ τοῦ νόμου, τόσον περισσότερο αἰσθάνεται ἑαυτὸν συνδεδεμένον διὰ τοῦ ἰδίου του λόγου... καὶ διὰ τῆς ἀπλῆς τιμιότητος. Ἐξ ὅσων κερδίζω δυνάμεθα ἀρκετὰ ἀνέτως νὰ συντηρηθῶμεν οἱ δύο, ἐκτός τῶν μικρῶν εἰσοδημάτων μου, ἐργάζομαι δὲ ὅσον δύναμαι... Μόνον!...

Ἐκ νέου, εἶχε σταματήσῃ, τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἔχων εἰς τὸ κενὸν μὲ ζοφερόν πως ὕψος.

— Πτωχὲ μου φίλε εἶπεν ὁ Φρενέλ, ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνδρες, οἵτινες εὐρίσκονται εἰς θέσιν παρομίας πρὸς τὴν ἰδικὴν σου καὶ οἵτινες φέρουν τὸν βίον φειδρότερον παρὰ σὺ... Ἐνωῶ ὅτι αἱ μετὰ τῆς μητρὸς σου σχέσεις σου...

Ὁ Δακνὴλ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— ὦ! ἡ μήτηρ μου ἐδέχθη τὰ πάντα ἐν σιωπῇ... κατὰ τὸ διάστημα τῶν τριῶν μηνῶν, τοὺς ὁποίους διέρχεται εἰς Παρισίους, δειπνῶ τρεῖς τῆς ἐβδομάδος παρ' αὐτῆ· τὸ θέρος διατρέβω ἕνα μῆνα εἰς τὸν παλαιὸν μας οἶκον... δὲν ὀμιλοῦμέν ποτε περὶ τῆς Μαρῆς. Προφανῶς τούτο δὲν εἶναι πολὺ εὐχάριστον, ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ κανεὶς;

— Μάλιστα, τί νὰ κάμῃ κανεὶς, ἐμυρμούρισεν ὁ Φρενέλ.

Εἶτα ζητῶν λέξεις τινὰς μᾶλλον παραμυθητικὰς: — Ἄλλὰ τοῦλάχιστον, ἰδῶ, ἐν τῷ οἴκῳ σου, ἐν τῷ οἴκῳ σας... δὲν εἶσαι μόνος· ἔχεις ἐστία, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀνκμένεσαι, ἀγαπᾶσαι.

— Ἄ! μάλιστα!... εἶπεν ὁ Δακνὴλ, μειδιών θλιβερώς. Καὶ ἂν σοὶ ἔλεγον ὅτι ἰδῶ ἀκριῶς ἔγκειται τὸ ὀδυνηρὸν τοῦ πράγματος;... Μάλιστα, πιστεύω ὅτι τὰ πάντα θὰ ὑπέφερον, τὴν ἔκρυθμον κατάστασιν, τὰς ἀναποφεύκτους δυσαρρεσκείας, τὸ πᾶν, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ἀφῶνων μομφῶν τῆς μητρὸς μου, εἴαν κατῶρθον νὰ δημιουργήσω μίαν ἀληθῆ οἰκογένειαν, εἴαν εἶχον πλησίον μου γυναῖκα ἱκανὴν νὰ ἐννοήσῃ τί κάμνω, ν' ἀγαπήσῃ ὅτι ἀγαπῶ... Κατ' ἀρχὰς προσεπάθησα νὰ τὴν κάμω ν' ἀναγνώσῃ βιβλία καλλιτεχνικὰ, νὰ τὴν ὀδηγήσω εἰς καλλιτεχνικὰς ἐκθέσεις, νὰ τῇ δείξω εἰκονογραφήματα· ἀλλὰ ἀνὰ πᾶν βῆμα προσέκοπτον εἰς ἀδύσους ἀμαθείας... Ἀγαπητέ μοι, παρετήρησα ὅτι δὲν ἐγνώριζε κανὸν ποῦ εὐρίσκειται ἡ Ἰαπωνία!... Ἐφθασα μέχρι τοῦ νὰ τὴν δώσω μαθηματὰ γεωγραφίας!... Καὶ κατόπιν, ἐλέγον κατ' ὀλίγον τὰ παρήτησα· τώρα οὔτε καν τῇ ὀμιλῶ περὶ τῶν ἔργων μου· τὴν ἀφίνω νὰ με παροσκυεῖζῃ καλὰ φαγητὰ καὶ νὰ ἐμβαλῶνῃ τὰ ἀσπρόροχα μου... ὦ! δι' αὐτὸ εἶναι μοναδική!

— Ἰότε λοιπὸν εἶναι ὀλιγαρκῆς εἰς τὰς ὀρέξεις τῆς; ἠρώτησεν ὁ Φρενέλ, ὅστις φύσει αἰσιόδοξος, προσεπαθεῖ πάντοτε νὰ προσφύγῃ εἰς παρήγορόν τινα ἰδέαν.

— Ὀλιγαρκῆς! Θεέ μου, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ καθενός... Ἐκληρονόμησε παρὰ τῶν γονέων τῆς, χωρικῶν προβιγικιανῶν, βασιντινὰ οικονομίας ὀλίγον—πῶς νὰ εἴπω;—ὀλίγον ἀπλήστου. Σὺν αὐτῇ δὲ διετήρησε τὰς πρὸς τὰς χυδαῖας δισκεδάσεις καὶ πρὸς τὴν εὐθηρὴν κομφότητα κλίσεις τῆς. Ἐπιβλέπει τὴν μὲ χειρὶσσαν ἐκ τοῦ πλησίον, ἀλλ' ἀγαπᾷ μὲχρι μανίας τὰ εἰς τὰ ξενοδοχεῖα γεύματα, ὅταν πρόκειται νὰ τὴν ὀδηγήσῃ κατόπιν, ὅπως ἴδῃ καμμίαν βλακίαν ἢ κανέν μικρὸν θέατρον... Ἀγοράζει κοιτωνίτας πρὸς εἰκοσιεννέα φράγκα, τῇ ἀρέσκουν ὁμῶς νὰ ἦνε χρώματος ἀλουργῶ ἢ κυανοῦ κατεσπαρμένο ἀπὸ πληθὸς μικρῶν κομφευσμάτων... Ἄκουσον, μὴ ὀμιλῶμεν πλέον δι' ὅλα αὐτὰ· εἶναι μικρά, εἶναι ἀνόητα, ἀλλ' εἶναι ἡ ζωὴ... καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν

τὴν ἀηδίασα, βλέπεις, ἀπολύτως τὴν ἀηδίασα... Ἦν φορὰν ταύτην ὁ Φρενέλ δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρησην. Παρετήρει τὸν φίλον του καὶ τὸν εὐρασκε τοιοῦτον, ὅπως τὸν εἶχε γνωρίσει τὸ πάλαι, λίαν ξανθόν, λίαν ἰσχνόν, μὲ μακρὰς καὶ λευκὰς χεῖρας καὶ ἐκεῖνο τὸ ἀόριστον, τὸ κομψὸν καὶ λεπτὸν, τὸ ὅποιον πάντοτε εἶχε θαυμάσει, αὐτὸς ὁ χρυθρὸς Φρενέλ, δυνάμει τοῦ νόμου τῶν ἀντιθέσεων ἔκρητάζετο τὸν ἀδρόν τοῦτον ἀνθρωπον μωλωπισμένον ὡς ἐκ τῆς ἐπαφῆς πρὸς τὴν χυδαῖαν ταύτην ψυχὴν, τὸν αἰσθηματικὸν τοῦτον καταδικασμένον εἰς ζωὴν ἄνευ ἔρωτος. Τὸ εἶχε κκλῶς ἐννοήσει· ὁ Δακνὴλ δὲν ἠγάπα πλέον, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀγαπᾷ τὴν δύσμοιρον σύζυγον, τὴν ὁποίαν ἡ τύχη τῷ εἶχε δώσει. Τὸν ὠκτερεῖ δὲ ἐξ ὅλης καρδίας μὴ ὀλμῶν καὶ πολὺ νὰ τῷ τὸ ἀποδείξῃ.

(Ἐπεται συνέχεια)
Κ. Φωτιάδης.

ΕΙΣ ΑΓΑΠΩΣΑΝ ΜΕ ΚΟΡΗΝ

Πρὸ τῆς κόρης μου, ὦ κόρη, καταλευκανθείσης ἤδη, ὠχρῶν τὸ πρόσωπόν σου τὴν καρδίαν σου προδίδει· τὸ ὁμολογεῖ τὸ βλέμμα καὶ ἡ γλῶσσα σου τὸ λέγει ὅτι δι' ἐμὲ ἀκαίῳ αἰσθημα σὲ διαφλέγει.

Διατὶ πλήρ πρὸ τούτων τοῦ μετώπου μου ρυτίδων δὲν ἀπέπνευξας, ὦ κόρη, τὴν πληθύν τῶν ὄσων ἐλπίδων; διατὶ ἀπὸ τοῦ τρέμον καὶ γεγηρακός μου σῶμα δὲν ἀπέστρεψας τὸ γαῖρον καὶ παρθερικόν σου ὄμμα;

Ἄπο ἄοσμον τί θέλεις καὶ παρερριμμένον κρίνον, παρακμῶσαν εἰς λειμῶνα κοπετῶν καὶ μαύρων θρήνων; τί ζητεῖς ἐκ τεθλιμμένου τῆς γῆς ταβῆτης ὀδοιπόρου, δι' ἐμῖρατε πρόωρος ἢ προῆ τοῦ φθινοπώρου;

Τὴν καρδίαν σου εἰς τέρψεις δὲν ἐξηγεῖρα τὸ πρῶτον, οὐδ' αἰσθήματα, ὦ κόρη, σοὶ ἐπέπνευσα ἐρώτων ἄγνωστῶν τελείως ποιοὶ μὲ καταβιβρώσκουν πόνοι καὶ οὐδὲ γενώσκεις ἐτι ἂν φιλία μᾶς ἐνώνη.

Ἄ! δὲν μὲ γνωρίζεις, κόρη! Εἰς βελῶν ἀντέχῳ πλῆθος· σκληρὰν ἔχω τὴν καρδίαν καὶ μαρμύρινον τὸ στήθος... τί πρὸς μάρμαρον ἂν περὶξῇ ἡ μυρσίνη ἀναθάλλῃ! ἂν ὁ ἥλιος τὴν φθῖν δι' ἀκτίων περιβάλλῃ;

Μάτην ἐν ἀπαστραπούση ὑπὸ τοῦ φωτός Σελήνης
ἢ τρυγῶν ἀγαλλομένη ἄσμα ἔρωτος ἐκχύνει
μάτην ἄνοιξες καλύπτει δι' ἀνθέων τὰ ἐδάφη,
πρὸς τὸ ἄρ εἰσεὶ ξένοι οἱ ψυχροὶ καὶ μαυροὶ τάφοι!

Ἀσκητής, πλὴν μὴ νομίσης ὅτι θνήσκω τῆς ἐρήμου,
ἂ! ἐλπίζει ἀγαπῶσα ἡ ποιητικὴ ψυχὴ μόν. . . .
ἐδωρήθη ἄπαξ. Ἦθ' ὁ καιρὸς παρῆλθε. . . Καίρε'
εἰς εὐτυχιστ' ἔρονος γέουε τὴν νεότητά σου φέρε.

Πλήρη ἔρωτος καὶ σφρίγγου τὰ νεανικά των ἔτη
τὰς βιωτικὰς βασάνους δὲν ἐγνώρισαν εἰσέτι
αὐτοὶ χαίρουσι. Ἐγὼ πάσχω εἰς δεινῶν ἀνεμοζάλην,
ἐκκενῶν μέχρι πυθμένους τῆς ζωῆς μου τὴν φιάλην.

Ἄλυσ.

Ἐν Κερασούργει.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἐσχάτως, εἰς ἀφραγῆς τῆς παγκοσμίου Ἐκθέσεως τοῦ
Ἀγίου Λουδοβίκου, ταξιδιωτῆς ἐπιθυμιῶν ὅπως ἡ πεῖρά
του ἀποβῆ ὠφέλιμος καὶ εἰς ἄλλους, ἐδημοσίευσεν ὁδηγὸν
χάριν τῶν μεταβαίνοντων εἰς Ἀμερικὴν.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ δὲν εἶναι ὡς οἱ συνήθειες ὁδηγοὶ
Boedeker, οἷτινες ἐμπεριέχουν μόνον τὰς δόους, πλατείας,
περιπάτους, μνημεῖα, μουσεῖα κλπ. ἀλλὰ προσετίθει βρίθει
πολυτίμων πληροφοριῶν περὶ τῶν ἐθίμων τῶν Ἀμερικανῶν,
ἀνευ δὲ τῶν πληροφοριῶν αὐτῶν κινδυνεύει νὰ γελοιοποιηθῆ
ὁ κατὰ πρόωτην φρονὴν μεταβαίνων ἐκεῖ ξένος. Εἰς τὸ ξενι-
διόν οὐκ ἔστιν ἀνεπιθύμητος ἡ κρατήσις δωμάτων, δέον νὰ
γνωρίζῃ ὅτι συμπεριλαμβάνεται ἡ τροφή καθ' ὅλην τὴν
διάρκειαν τῆς διαμονῆς του, ἐνῶ εἰς τὸν παλαιὸν κόσμον
πληρώνονται μόνον οἱ γεύματα παρετέθησαν. Ἀλλοίμο-
νον εἰς ἐκείνον, ὅστις εἰς ἀγνίαν λησιμονήσῃ τὰ ὑποδή-
ματά του πρὸ τῆς θύρας, νομίζων ὅτι θὰ τὰ ἐπανεύρῃ τὴν
πρωίαν ἐστλιδωμένα, ὡς γίνεται εἰς τὸν τόπον του τὴν ἐ-
παύριον, ὅταν τὰ ζητήσῃ, ὁ ὑπηρέτης θὰ τῷ ἀπαντήσῃ
ὅτι τὰ ἔδωκεν εἰς ἀεργόμενον μαυρὸν, νομίζων ὅτι ὁ κύριος
τὰ ἐπέταξεν. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὰ χειροκλήματα, αἱ ὑπο-
κλίσεις, ἡ ἐπιμενοὺ ὅπως ὁ ἄλλος διελεθῆ πρῶτος καὶ τὰ
παρόμοια εἶναι ἀγνωστα καὶ εἰς αὐτῶν καταφαίνεται
ὁ ξένος. Πολλὰκις γνωστοὶ συναντῶνται χωρὶς νὰ χαιρετῶν-
ται, ὡς ἐκ τῶν πολλῶν ἀσχολιῶν των. Τὸ ἀτημέλητον τῶν
ἐνδυμάτων καὶ ἡ σχετικὴ ἀκαθαρεία τῶν ὑποκαμίσων εὐ-
θὺς ὑποδεικνύουσι τὸν Ἑυρωπαῖον. Εἰς τοὺς Ἀμερικανούς
αἰνεται ἀστεῖον ὅταν τις μεταβῆ πρὸ τῆς νυκτὸς εἰς τε-
λετήν ἢ τῆσον, φέρων φράκον. Ἡ ρεδιγκότα μόνη ἐπιτρέ-
πεται κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ ἐκεῖ τὴν ἀπεκάλεσαν «Πρίγ-
κηπα Ἀλβέρτον», ἵσως διότι ὁ σύζυγος τῆς Βασιλίσσης
Βικτωρίας ἦτο γνωστὸς διὰ τὸ ἐνδυμὰ του αὐτό. Τὸ τσά-
κισμα τῆς περισκελίδος εἶναι ἀπαραίτητον καὶ δι' αὐτοῦ
διακρίνονται οἱ Ἀμερικανοὶ οἱ ράπται δέχονται συνδρομη-
τάς δι' ὅλον τὸ ἔτος, καὶ καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα ἀνανεῶ-
νται τὸ περίφημον τσάκισμα. Εἰς Ἀγγλικὴν κωμῶδιαν, ὁ

εἷς ἐρωτῶν τὸν ἕτερον περὶ τρίτου προσώπου, λαμβάνει τὴν
ἀπάντησιν ὅτι ἔχει τσάκισμα εἰς τὴν περισκελίδα του. Τότε
λέγει ὁ ἕτερος μετὰ σοβαρότητος: «Εἶναι ἀληθῆς Ἀμερι-
κανὸς πολίτης.»

Νέος Ἀμερικανικὸς συρμός. Κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα,
εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας Ἐρρίκου τοῦ
Γ', αἱ κυραὶ ἐξήρχοντο φέρουσαι εἰς τὴν ἀγκάλην των
κύνας τοῦ εἴδους epagneul. Ἡ δεσπινὴ Ἀλίκη Roose-
velt, ἡ θυγάτηρ τοῦ Προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολι-
τειῶν, ἀεὶ ἐστὶν ἐσχάτως εἰς τὰς λευκοδρομίας τοῦ New
London μὲ γαμψαίοντα εἰς τὰς χεῖράς της, ὅστις ὡς
πολιτευόμενος ἠλλαξε χρωματισμὸν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν.
Δὲν ἐξηκριθῆναι ἐὰν ὑπεκρυπτετο ἀλληγορία, ἀλλ' ἔκτοτε
ὄλαι αἱ κυραὶ τῆς Νέας Ἰόρκης ἐμιμήθησαν τὴν θυγα-
τέρα τοῦ δημοφιλῆ Προέδρου.

Ὁ μονύγιος τοῦ Τσαμπερλάιν. Γνωστὸν τοῖς πᾶσι
ὅτι ὁ περιβόητος πρῶτος ὑπουργὸς τῆς Ἀγγλίας φαίνεται εἰς
ὄλας τὰς εἰκόνας σιδηρᾶς ἢ γελιογραφίας, μὲ τὸν ἀπαραί-
τητον μονύγιον εἰς τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν. Ἀγγλικὴ ἐφη-
μερὶς γράφει ὅτι ὁ πολὺς ἄγγλος κατὰ τὴν νεότητά του,
ἔλαβε μέρος ὡς ἐρασιτέχνης εἰς παράστασιν κωμῳδίας ὁ
«Θεατροκρίτης μετ' ἄλλων νέων καὶ νεανίδων τῆς Βέρ-
μινγκαμ. Τὸ πρόσωπον, ὅπερ ὑπεδύθη ἔφερε μονύγιον, τό-
σον δὲ ὁ Τσαμπερλάιν ἐμεινεν εὐχριστιμὸς ἀπὸ τῶ ὀφθαλ-
μῶν τεμάχιον ὥστε οὐδέποτε πλέον ἀπεχωρίσθη αὐτοῦ.

Ἀντώνιος Τσέχωφ Καθ' ἡ ἡγγέθη ἐσχάτως ἀπέθα-
ναν ἐν Ρωσίᾳ ὁ διάσημος διηγηματογράφος Ἀντώνιος Τσέ-
χωφ, εἷς τῶν δημοφιλεστέρων καὶ μάλιστα πολυκαταγνώστων
αὐτῆς συγγραφέων. Ὁ Ἀντώνιος Τσέχωφ περιφανῆ κα-
τέχευε θέσιν ἐν τῇ παγκοσμίᾳ φιλολογίᾳ, ἔργα δὲ αὐτοῦ
μετεφράσθησαν εἰς ὄλας τὰς γλώσσας. Ἄν ἐνθυμῶνται οἱ
ἀναγνώσται ἡμῶν, εἴχμεν πέρυσι καταχωρίσει ἔργον αὐ-
τοῦ μετὰ τῆς εἰκόνας του.

Κ. Δ. Α.

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Μετὰ πολλῆς ἡς χαρᾶς ἀναγράφομεν ὅτι ὁ ἱατρὸς κ.
Ἀλεξάνδρος Σβορώνος ὑποστὰς τὰς νενομισμένας ἐξετάσεις
αὐτοῦ ἐν τῇ ἐνταῦθα Αὐτοκρατορ. Ἱατρ. Σχολῇ μετ' ἐκ-
τάκτου ἐπιτυχίας, ἔλαβε τὴν ἀδειαν πρὸς ἐλευθέραν ἐξά-
σκησιν τοῦ ἱατρικοῦ ἐπαγγέλματος καθ' ὅλην τὴν Ὀθωμ.
Αὐτοκρατορίαν. Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τὸσον τῷ νεαρῷ
ἀλλὰ καὶ ἐμβριθεστατῷ ἐπιστήμονι, ὅσον καὶ τῇ κινετήτι
Καθάλλας, ὅπ.υ. προτίθεται νὰ ἐγκαταστή, καὶ ἦτις ἐν
τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἡ ἀπόκτησις οὐ μόνον ἱατρὸν πολλῆς
ἀξίας καὶ ὑπὸ λαμπρᾶς ἐπιτυχίας στεφθέντα εἰς τὰ πρω-
τόλεια τοῦ ἐπιστημονικοῦ σταθμοῦ του, ἀλλὰ καὶ ἐντιμὸν
καὶ διακεκριμένον κοινωνικὸν μέλος.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΠΡΟΑΓΩΓΗ

Ἀσμένως πληροφρούμεθα ὅτι ὁ κ. Δημήτριος Σωφρονιά-
δης ἐμέντης ἡξιώθη νεοῦ οἰκίματος ἐκτεμνήσεως ὑπὸ τῆς Σεβ.
Αὐτοκρ. Κυβερνήσεως, ἡτοῦ τοῦ παραστήμου Μετςῆριδ Γ'.
ταξέως. Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τῷ ἐγκρίτῳ ὁμογενεῖ, ἐν
τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποῦ ἐπιδοκίμουται τιμαὶ εἰς ὅλην τὴν
ἐγχωρίαν δημοσιογραφίαν, ἐπὶ τῇ νέᾳ ταύτῃ οἰκίᾳ ἀμοιβῆ
τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν Σ. Αὐτ. Κυβέρνησιν καὶ εὐ-
χόμεθα ὅπως ἀξιώθῃ καὶ ἀνωτέρων.

Λίαν ἀσμένως γνωρίζομεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν τὸν
διορισμὸν τοῦ ἀξιολόγου νεοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Γ. Μαρπου-
εζόγλου, ἀνταποκριτοῦ ἡμῶν ἐν Ἀμυσῷ πρὸς δὲ καὶ συνερ-
γάτου ἡμῶν, εἰς τὴν θέσιν ἀιερμηνέως τοῦ αὐτοῦ Ἑλλ.
Προξενείου Συγχαίροντες ἀπὸ καρδίας τῷ φίλῳ κ. Αλεξ.
Μαρπουεζόγλου ἐπὶ τῇ λίαν ἐπαξίᾳ ταύτῃ διακρίσει καὶ
προαγωγῇ, εὐχόμεθα αὐτῷ ἀπὸ καρδίας πλήρη εὐδελχίμη-
σιν καὶ πρόδον ἐν τῷ σταθμῷ αὐτοῦ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐπετηρὶς Φιλ. Συλλόγου Παρνασσοῦ ἐν Ἀθήναις.
Μεστὴ λαμπρᾶ ποικιλιωτάτης καὶ ἐμβριθοῦς ἐπιστημονικῆς
ὄλης ἐξεδόθη εἰς ὀγκώδη τόμον ἡ ἐπετηρὶς τοῦ Η'. ἔτους
αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ, ἣν
τιμῶσιν οἱ κάλαμοι ἐπιλέτων καὶ πασιγνώστων ἀνὰ
τὴν Ἑλλάδα φιλολόγων καὶ ἐπιστημόνων, οἷσι οἱ κ. κ. Π.

Καρλίδης, Σπ. Λάμπρος κλπ. κλπ. Τὸ βιβλίον ἀποτελεῖ
πολύτιμον ἀπόκτημα τῆς βιβλιοθήκης παντὸς λογίου, εἰ
δὲ καὶ παντὸς φιλομούσου.

Ἄνωτός, Ἀνοδοδότη διηγημάτων ὑπὸ Κωνστ. Ἀρ-
τελάρη. Ἰπὸ τὸν ἄνωθε τίτλον ἐξεδόθη λαμπρὸν τὴν τυ-
πογραφικὴν καλαιπθησίαν τομίδιον, περιέχον πολλὰ καὶ ἐλ-
λεκτὰ διηγημάτια, ἀποτελοῦντα τερπνότατον ὄντως ἀνά-
γνωσμα ὀρεϊλάμενον εἰς τὸν δεξιὸν κάλαμον τοῦ κ. Κωνστ.
Ἀρτελάρη. Τῷ φίλῳ κ. Κ. Ἀρτελάρη συγχαίρομεν διὰ τὴν
ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ὃ ἦν ἀπόκτησιν συσταῶμεν
θερμότερα εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας.

Κωνστ. Μισαηλίδου «Κυπάρισσοι». Ἰπὸ τὸν ἄνω τί-
τλον ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς ἐν Ἀθήναις κομψότατον τομίδιον
κοσμολογικὸν ὑπὸ πλείστων ὠραίων εἰκόνων, λυρικὴ συλλογὴ
τῷ νεαρῷ, ἀλλ' εὐέλπιδος ποιητοῦ κ. Κ. Μισαηλίδου,
ὅστις ἀπὸ τινος ἐγένετο λίαν γνωστὸς γράφων εἰς τὰ ἐγκρι-
τοτερα Ἀθηναῖκα περιοδικά. Τὰ ἔργα τοῦ κ. Κ. Μισαηλί-
δου διακρίνει τρυφερὸν αἰσθητικὸν καὶ φαντασία, ἐπιπλέει δὲ
αὐτῶν ἰδιαιτέρας τις μελαγχολία, καθιστῶσα αὐτὰ ἔτι μετ-
ἄλλων συμπαθῆ. Τῷ νεαρῷ ποιητῇ συγχαίρομεν, εὐχόμενοι
αὐτῷ παντοῖαν ἐπιτυχίαν ἐν τῷ εὐγενεῖ σταθμῷ τῶν Μουσῶν.

Ἐξετάσεις καὶ τελεταὶ σχολείων. Μετὰ πολλῆς τῆς
παιδείας καὶ βελτιώσεως πολλοῦ πλήθους τῆς αἰθούσης τοῦ
Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου, ἐτελεσθῆ τῇ προπαραελθούσῃ Κυ-
ριακῇ ἡ τελετὴ τῆς Σχολῆς τῆς Ἑλληνοκαθολικῆς Ἀδελ-
φότητος («Συμπνοίας»), ἡτις ἀποσκοπεῖ τὴν ὀρθὴν καὶ Ἑλ-
ληνοπρεπῆ μόρφωσιν καὶ διὰ πλάσιν τῶν Ἑλληνοκαθολικῶν,
τῶν κατὰ τὸ δόγμα μόνον δηλονότι διαφερόντων ἡμῶν ὁμογε-
νῶν Καὶ πόσον μὲν ἐπωφελεῖς ὁ σκοπὸς τῆς Ἀδελφότη-
τος περιττὸν νὰ ἐξαρῶμεν ἐνταῦθα, καθ' ὅτι τυγχάνει
λίαν γνωστὸν. Πόσον δὲ σκοπεῖται ἐκπληροῦ τὴν ἀποστο-
λὴν αὐτῆς ἡ Σχολὴ τῆς Ἀδελφότητος, λίαν ἐπαξίως δι-
ευθυνομένη ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Σαργολόγου, εὐγενεῖς καὶ ἐνθου-
σιώδους ἐργάτου τῆς τοιαύτης ἀναπλάσεως, εἰδόμεν ἐπαρ-
κῶς κατὰ τὴν ἡμερῶν ταύτην, ὅτε πλείστοι μαθηταὶ ἀ-
ριστεύσαντες ἔλαβον παντοῖα βραβεῖα παραχωρηθέντα
ὑπὸ τῶν Κυβερνήσεων Ἑλλάδος, Γαλλίας, Ἰταλίας, τῆς
Union Francaise κτλ. Ὁ κ. Ν. Σαργολόγος δι' ὠραίου
λόγου δόντως ἐξῆρε τὸν σκοπὸν τῆς Σχολῆς, λαμπρὰ δὲ
μουσικῇ ἐπαιάνισε κατὰ τὴν ὠραίαν ἡμερῶν. Τῷ προέδρῳ
τῆς Ἀδελφότητος κ. Βαρσώτῃ, τῷ λοιπῷ προεδρεῖῳ καὶ
τῷ κ. Σαργολόγῳ τὰ θεμελιὰ ἡμῶν συγχαρητήρια.

Ἀύθημερὸν ἤρχισαν καὶ μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιτυχίας διε-
ξήθησαν αἱ ἐξετάσεις τῶν σχολῶν Ἑθαγγελιστρίας παρὰ

τους πρόποδες Ταταούλων, διευθυνομένων υπό τῆς Δος Εὐβαλίας Ἰγγλέση καὶ τοῦ κ. Κοσμοπούλου, καὶ τῶν ἐν Βαλατῆ σχολῶν τῶν Ταξιαρχῶν, ὧν τὸ μὲν παρθεναγωγεῖον διευθύνει ἡ δις Ὀλγα Νιτσαΐδου, τὸ δὲ ἀρρεναγωγεῖον ὁ ἐλλογίμος φίλος καὶ καλὸς ἡμῶν συνεργάτης κ. Σπυρίδων Οἰκονόμου.

Τῆ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐτελέσθη μετὰ σεμνῆς καὶ ἐπιβαλλούσης ἀπλότητος ἡ τελετὴ τῶν σχολῶν Μ. Ρεῦματος, διευθυνομένων υπό τῆς ἐλλογίμου Δος Δεσποίνης Σακελλαρίδου καὶ τοῦ ἐλλ. κ. Ἀγγελίδου, ἐπισφραγίσασα ἐξετάσεις ἐπιτυχαστάτας.

Ἡ τελετὴ τῶν Σχολῶν Διπλοκονίου, διευθυνομένων υπό τῆς Δος Χαρικλείας Κορακίδου καὶ τοῦ κ. Ἀποστ. Σαρηγιάννη, ἐπέθεκεν ἐπίσης τὴν κατακλιδα εἰς ἐξετάσεις λαμπρῶς διεξαχθείσας.

Τὰς τε διευθύνσεις καὶ τὸ προσωπικὸν ὄλων τούτων τῶν σχολῶν συγχάρομεν ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν εὐδοκίμωτάτην ἐργασίαν καὶ τὰς καταδειχθείσας προόδους.

— Ἐχετε λοιπὸν πάντοτε τόσας πολλὰς ἐργασίας, ἰατρί; — Ἀδιακόπως, Δὲν ἔμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε . . . Δὲν ἔχω ἐν λεπτὸν ἡσυχίας. Οἱ ἀσθενεῖς μου μὲ σκοτώνουν . . . — Λιπὸν, ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, αἱ; . . .

Ντατὴ γένους ἀρσενικοῦ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Εἰς τὸ ἐν τῷ Ε'. τόμῳ τῆς «Βοσπορίδος» δημοσιευθὲν διήγημα τοῦ κ. Μαζίμου Γόρκη κατὰ, μετάφρασιν τοῦ κ. Κλ. Βασσαράκι «Τσελκός» παρεισέφρησαν τὰ ἐξῆς παροράματα, αἵτινα, καίτοι ἀργὰ ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεως ἡμῶν, δημοσιεύομεν σήμερον.

Σελ. 205	στιχ. 30	γράψε δεδεμέναις	ἀντὶ δεδεμένων
»	»	41	» πτῆσις » πτώσις
» 224	» 38	» ἄλλας » ἄλλα	
» 261	» 17	» αὐτοῦ » αὐτὸν	
»	»	31	» ἤρθάνθη » ὀριμέως
» 271	» 26	» καὶ ὑπεμόρυμε καθ' ἑκάστη	
» 272	» 35	» πλοίου στόλου ἱστοφόρων	
» 281	» 20	» γνωσθῆ ἀντὶ γνωσθῆς	
» 285	» 7	» ἀρματωσιά ἀντὶ ἀρματωσιά	
»	»	13	» Σὰν ἀντὶ ἐὰν
»	»	17	» ἐξεμηθένισι ἀντὶ ἐξέφρασε
»	»	19	» λάρυγγι ἀντὶ λάκκῳ

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Τραπεζοῦντα Α. Γ. Β. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. Ἀθήνας Π. Α. Δημοσιεύεται. Ἐξακολουθήσατε ν' ἀποστέλλητε καὶ πιστεύομεν νὰ ἐπιτυχάνητε πάντοτε. Κερασσοῦντα Γ. Β. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. «Ἡάπυρι» ἀποσταλήσονται ἅμα τῇ λήξει τῆς ἐκτεπώσεως. Τύρνοβον Π. Κ. Ἐπιστολὴ μετ' ἐπισταλέντος ἐλήφθη. Δημοσιεύεται. Δενιζλί Β. Α. Ἐτησία συνδρομὴ μετ' ἐπιστολῆς σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Κυδωνίας Μ. Α. Ἐλήφθησαν παρὰ τοῦ πατρὸς σας. Εὐχαριστοῦμεν. Προσεχῶς γράφομεν. Κυδωνίας Φ. Γ. Χ. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Οἰνόνη Χ. Χ. Σ. Ἐπιστολὴ μετ' ἀγγελίας ἐλήφθη. Περὶ τοῦ ζητουμένου καὶ ἡμεῖς εἰσέτι οὐδεμίαν εἶδησιν ἐλάβομεν. Προῦσαν Ν. Ν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη.

Τύποις Γ. ΓΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΟΥ.
Κουρσοῦ-Σὰν ἀριθ. 3

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΪΔΟΥ
Μπακσέ-Καπού — ἀριθ. 8

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΩΝ καὶ ΔΙΣΚΩΝ
Ἑλληνικῶν, Εὐρωπαϊκῶν, Τουρκικῶν,
Ἀραβικῶν Περσικῶν, Ἀλθωνικῶν κτλ, κτλ.
εἰς τιμὰς ἐκτάκτως συγκαταβατικὰς.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΪΩΜΕΝΟΥ
283—Μεγάλῃ ὁδὸς τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνη καὶ Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλαισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, ἢ οὐ ἢ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.